

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.538 van 23 april 2003
in de zaak A. 109.141/VII-24.328**

In zake : XXX,
 verblijvende te 2018 ANTWERPEN,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 17 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2001 tot weigering van regularisatie;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GEUENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 28 januari 2000 heeft de verzoekende partij een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 2, 4/ van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. Het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie stelde vast dat het dossier onvolledig was en gaf op 22 augustus 2000 een negatief advies. Dit werd gestuurd naar de minister van Binnenlandse Zaken. Na betekening van dit negatief advies op 19 december 2000, beschikte de verzoekende partij over drie dagen om haar standpunt uiteen te zetten aan de minister van Binnenlandse Zaken.

1.3. Met een schrijven van 22 december 2000 zette de verzoekende partij haar standpunt uiteen.

1.4. Op de zitting van de Commissie voor Regularisatie van 14 juni 2001 was de verzoekende partij niet aanwezig.

1.4. De tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft op 4 juli 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van de verzoekende partij. Dit advies luidt als volgt:

"Overwegende dat XXX de regularisatie aanvraag op grond van artikel 2 ten vierde van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk,

Dat hij gewag heeft gemaakt van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen die aanleiding zouden geven tot de regularisatie van zijn verblijfstoestand;

Dat hij bij brief van 17 mei 2001 werd opgeroepen om te verschijnen ter zitting van 14 juni 2001 van de tweede Kamer van de Commissie voor Regularisatie;

Dat de burgemeester van de stad Antwerpen werd verzocht de oproeping aan aanvrager te betekenen; Dat betrokkene ook met een gewone brief werd ingelicht evenals zijn advocaat;

Overwegende dat aanvrager niet verscheen;

Overwegende dat een advocaat die niets afwist van de zaak een uitstel vroeg namens de advocaat titularis van de bundel;

Overwegende dat naar luid van artikel 9 van het KB van 5 januari 2000 verschenen in het Staatsblad van 10 januari 2000, de vertegenwoordiging door advocaat slechts toegelaten wordt voor de "ernstig zieke vreemdeling die een medisch getuigschrift voorlegt", hetgeen terzake niet het geval was;

Dat bijgevolg de vertegenwoordiging van aanvrager door de advocaat niet gerechtigd is;

Overwegende, subsidiair, dat de advocaat die niet ter zitting kan aanwezig zijn en ertoe gehouden is zich te laten vervangen krachtens artikel 11 § 3 van de

bovengemelde wet door een confrater, er moet voor waken dat deze op de hoogte van de zaak wordt gesteld voor effectieve behandeling, om een uitstel te vermijden, gelet op de tijdsdruk van de werkzaamheden van de Commissie;

Dat dit precies de draagwijdte is van deze wetsbepaling die in ander geval zinloos ware;

Overwegende dat artikel 11 van de wet van 22 december 1999 voorschrijft dat de niet gerechtigde afwezigheid van de aanvrager op de zitting automatisch aanleiding zal geven tot een negatieve beslissing;

Dat artikel 11 § 2 van het KB van 5 januari 2000 bepaalt dat, ingeval de aanvrager zonder reden niet verschijnt, hetgeen het geval was, de Kamer van de Commissie voor Regularisatie de Minister hierover inlicht ten einde artikel 11 van de wet toe te passen;

Dat aanvrager geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid die wordt bepaald in artikel 11 § 2 lid 2 van het KB., van 5 januari 2000 verschenen in het Belgisch Staatsblad van 10 januari 2000;".

1.5. Op 18 juli 2001 heeft de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen op basis van de niet gerechtvaardigde afwezigheid van de verzoekende partij op de zitting van de Commissie, overeenkomstig artikel 11 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van het recht van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht; dat zij in een eerste onderdeel, met betrekking tot het recht van verdediging, uiteenzet dat artikel 9 van het koninklijk besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk bepaalt dat de regularisatieaanvrager zich kan laten bijstaan door een advocaat van zijn keuze; dat zij stelt dat dit recht niet door de Commissie werd gerespecteerd; dat zij betoogt dat zij zich wenste te laten verdedigen door de advocaat van haar keuze en niet door degene die loco deze laatste ter zitting is opgetreden, zodat de Commissie zonder schending van voormelde bepaling niet kon stellen dat de verschijnende advocaat door zijn confrater op de hoogte moest zijn gesteld van de gegevens nodig voor de effectieve behandeling van de zaak; dat de verzoekende partij uit het voorgaande besluit dat zij te dezen geen gelegenheid heeft gehad haar verdediging voor te dragen; dat in een tweede onderdeel, met betrekking tot de beweerdde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt gesteld dat de verzoekende partij te dezen nooit aanspraak heeft gemaakt op het recht om te worden vertegenwoordigd in haar afwezigheid; dat zij vervolgt dat zij ten allen tijde bereid was aanwezig te zijn en dat de eis om persoonlijk te verschijnen voor het horen vragen van een uitstel onredelijk is; dat in een derde onderdeel, dat betrekking heeft op de motiveringsverplichting, wordt betoogd dat de door de Commissie ingeroepen tijdsdruk ondergeschikt is aan het recht van de aanvrager om zich te laten bijstaan door een advocaat van zijn keuze en dat door te stellen dat de advocaat erover moet waken dat de verschijnende confrater op de hoogte moet worden gesteld van de zaak voor effectieve behandeling, de

bestreden beslissing uit het oog verliest dat het de aanvrager is en hij alleen die de keuze van raadsman bepaalt en niet een advocaat of welke instantie ook; dat de verzoekende partij tenslotte stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat zij “zonder reden” niet verschenen is, terwijl juist de onvermijdelijke afwezigheid van de door haar gekozen advocaat een gegronde reden van afwezigheid was;

Overwegende dat artikel 9 van het koninklijk besluit. van 5 januari 2000 luidt als volgt :

“De aanvrager kan zich laten bijstaan door een advocaat van zijn keuze (...). De ernstig zieke vreemdeling, die een medisch getuigschrift voorlegt kan zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. (...)”

dat artikel 11, § 2 en 3 van voornoemd koninklijk besluit het volgende bepalen :

“§2 Wanneer de aanvrager zonder reden niet verschijnt of indien de aangehaalde reden niet als geldig wordt erkend door de aangewezen kamer van de Commissie, licht deze laatste de Minister hierover in, teneinde artikel 11 van de wet toe te passen. De aanvrager moet de Commissie onmiddellijk en uiterlijk binnen de vijf werkdagen, na de dag van de zitting, de reden vermelden van zijn niet verschijnen en dat bij aangetekend schrijven.

§3 Wanneer de advocaat niet kan aanwezig zijn op de zitting, moet hij zich laten vervangen door een confrater.”

dat luidens artikel 11 van de wet van 22 december 1999 de niet-gerechtvaardigde afwezigheid op de zitting van de Commissie voor regularisatie automatisch leidt tot een negatieve beslissing van de minister; dat blijkt dat de verzoekende partij niet persoonlijk is verschenen;

Overwegende dat de omstandigheid dat de aanvrager inderdaad het recht heeft zich te laten bijstaan door een advocaat van zijn keuze, geen afbreuk doet aan het feit dat uit artikel 11, § 2 van hogergenoemd koninklijk besluit blijkt dat de aanvrager persoonlijk dient te verschijnen; dat de vertegenwoordiging door de raadsman enkel is toegestaan als de aanvrager ernstig ziek is; dat de verzoekende partij nooit gesteld heeft dat zij ernstig ziek was op de dag van de zitting; dat zij dus persoonlijk moest verschijnen en desgevallend zelf in persoon om uitstel had kunnen verzoeken; dat de Commissie slechts in ondergeschikte orde stelde dat de vervangende advocaat op de hoogte diende te zijn van de zaak; dat de kritiek op dit motief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing vermag te leiden; dat niet kan worden aangenomen dat de rechten van de verdediging van de verzoekende partij geschonden zijn, temeer daar zij de mogelijkheid had om binnen de vijf werkdagen na de zitting bij aangetekend schrijven de reden te melden van haar niet

verschijnen en om hierover bijkomende uitleg te verschaffen; dat zij hiervan geen gebruik heeft gemaakt;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat uit artikel 11 van de wet van 22 december 1999 blijkt dat een persoonlijke verschijning vereist is; dat de wet geen “schriftelijke verschijning” toestaat; dat krachtens artikel 9 van het koninklijk besluit van 5 januari 2000, de vertegenwoordiging door een raadsman enkel mogelijk is als er sprake is van ernstige ziekte; dat uit geen enkele bepaling kan worden afgeleid dat de persoonlijke verschijning niet vereist is indien er enkel om uitstel wordt verzocht; dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende, wat het derde onderdeel betreft, dat de kritiek een overtollig motief (aanwezigheid van de confrater) betreft en derhalve niet van aard is tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de “schending van de wet” wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij uiteenzet dat in de veronderstelling dat zij een fout zou hebben begaan door niet persoonlijk ter zitting te verschijnen om een uitstel te vragen, de “straf” die wordt opgelegd door de bestreden beslissing, namelijk het verlies voor de verzoekende partij van een door de wet eenmalig geboden kans, buiten alle proportie is; dat zij eveneens stelt dat de verwachting dat zij in persoon zou aanwezig zijn om een uitstel te bekomen, onredelijk is;

Overwegende dat krachtens artikel 11 van de wet van 22 december 1999 de niet-gerechtvaardigde afwezigheid van de aanvrager op de in artikel 10 bedoelde oproeping automatisch leidt tot een negatieve beslissing; dat uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij over geen enkele beoordelingsbevoegdheid meer beschikt van zodra de niet-gerechtvaardigde afwezigheid wordt vastgesteld;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.